

Mamka Papr

aneb

Zakarpatská Ukrajina a Oděsa 20.8. – 4.9. 2003

19.8. 2003 – Balící úterý

Intro

Letos na jaře sme s Alešem vyhledali na netu cestovku pana Ing. Chytílka a začali shánět lidi. Vyřídili se formality s cestovkou. Je třeba poděkovat za velkou pomoc Pájově mamce, která nám ušila supr spešl pláštěny, pak i kalhoty a návleky.

Balili sme se u Aleše doma a nakonec sme se vážili a sme teda asi pěkně vyžraný; Michal 100kg, Radek 120kg, Aleš 103kg a já 113kg... Pája chyběl ale s Míšou a postelí s peřinama může mít kolem 2 metráků.

20.8. 2003 – Hurá za hranice!

V 6:44 sme jeli do Leťáku a úspěšně přes ÚO (zastávka v nádražce) do Olomouce, kam sme dojeli s mírným zpožděním. Po chvíli čekání sme se dočkali pana Chytílka a v 10:01 sme busem vyrazili na cestu. (*Papr*)

Jeli jsme Hranice, Liptovská Mara, Levoča a v Michalovcích dáváme každý cca 15USD Chytílkovi s tím, že je vymění. Dovídáme se, že 1USD bankovky se u veksláků nedají měnit. Vše se platí v hřívnách (oficiálně). Na slovenské celnici Vyšné Německé vystoupíme, berou nám pasy, ale za půl hodinky je máme zpátky orazítkované. Přejíždíme na UK stranu, trochu zmateně vyplňujem kartičky a pak čekáme bez pasů dál. Všechno se děje ve tmě, kolem projíždějí neosvětlená auta a jiní to vybalují snad úplně vše. Vízum je vpoho. Po 2,5h strávených na celnici odjíždíme do Užhorodu. Zastavujeme před velkým hotelem (turbázou) Svitanok (CBITAHOK). Koupelna se záchodem spočívá v obřím sprchovém koutu = celá místnost, uprostřed je kanál a vedle něj záchod. Docela zvláštní, ale hlavně že teče studená a svítí světlo. Olomouc – Užhorod má 481km.

21.8. 2003 – Čtvrtek

Ráno odjíždíme na Užhorodskou vyhlídku, kde je strašný bordel, zchátralá univerzita a totálně natěsno postavená mafiánská čtvrť. Dostáváme výklad a sjíždíme k centru, kde se lehce vytrácíme ze skupiny, zrychleně projdem tržnicí a frčíme do centra, který je docela luxusně opravený a celý opěšozovaný. Náš cíl je hrad. K tomuto cíli bohatě stačí orientační plánec z průvodce. Procházíme kolem pěknýho kostela a kouknem i dovnitř. Vypadá to moc pěkně, ale úplně jiný než u nás. Náš další cíl je nová pravoslavná katedrála ve výstavbě. Přecházíme polovyschlou Už a míříme ke katedrále. Je supr, docela zvláštní, že to tu staví za státní peníze. V knize na náměstí (už na pravém břehu, u jediný silnice u tržnice) kupujeme mizerný pohledy (1,20H), ale hlavně stovkový mapy Karpat – 3,00H/kus. Fofrujeme skrz úplně senzačně nabitou krytou tržnici do autobusu. Dá se tu koupit všechno, od x druhů chleba přes koření, zeleninu, ovoce, po maso a sýry. A jedeme dál, prodíráme se zacpaným Mukačevem a zastavujem kousek od náměstí. (*Aleš*)

Náš vůdce autobusu dává poslední rady a odhání dotěrné cikány. Vydáváme se vstříc nástrahám Mukačeva. Náměstí je obrovské, ale na první pohled to spíš vypadá jako tržnice. Využili sme téměř hodiny času na honbu za hradem. Asi po půlhodinovém zpoždění a bloudění se koupila mapa (4,50H) a nabral správný azimut. Stopujeme taxíka. Značka auta je Volha (před rozsypáním). S taxikářem jsme si nádherně popovídali. Odcházíme na pívko do jakési cukrárny – Černigovské (ЧЕРНИГОВСЬКЕ) pivo 2,15. (*Pája*)

Zbývá nám cca 100 km, které se díky stavu tamnějších cest a našich spolucestujících protáhly na celé odpoledne. V plánu bylo ještě stavit se v Ize na košících, tak jsme si dali Rohaň (РОГАНЬ -

1,40), Černigovské (1,70). Jeli jsme víceméně po rumunsko-ukrajinské hranici. K ukrajinským mafiánům se v budování zámků přidali o poznání majetnější rumunští zbohatlíci. Poslední a podle mě pohledově nejkrásnější část cesty z Rachova až do Jasině. Překrásné údolí řeky Tisy z jedné strany kopírované železnicí a z druhé silnicí. Silnice byla zhruba nejlepší od hranice se Slovenskem. To víceméně proto, že se tu před pár lety přehnala povodeň a všechno spláchla. Je s pozitivním podivem, jak ne zrovna bohatá Ukrajina s ne zrovna preferovanou Zakarpatskou oblastí celý pětadvacet kilometrů úsek opravila. Za zmínku také jistě stojí to, jak se tu všude stavějí nové pravoslavné kostely. Minouce geografický Střed Evropy (snad ten pravý) jsme dorazili do Jasině. To už nám akorát zbývalo najíst se a ubytovat. Turbáza byla celkem fajn. Celodřevěná nádherná stavba v tradičním ruském stylu se v probíhající rekonstrukci stávala ještě krásnější. Užhorod – Jasiňa 249km. *(Radek)*

22.8. 2003 – Vrchol 2061 m. n. m.

Já jsem se docela těšil na snídani a myslím, že ne sám. A to jsem se kurwa splet. Sličná děva podávala nějaký rozstračkový vločky v zahuštěném mlíku. No nic, snědli jsme pár housek a začali vyhlížet šéfa, kterej nám slíbil odvoz pod Hoverlu. Jenže obstarožní Gazík byl v tu dobu nepojízdný a nepomohly ani oživovací snahy místních borců. Představa 12km nástupu nebyla nijak lákavá. Nakonec asi za jeden a půl hodiny čekání přijel pohodovej týpek, asi bratr šéfa, kterej nás hodil nahoru svým, jen o trochu novějším, Gazíkem. Cesta byla docela slušnej offroad, velký díry a dokonce i jeden brod. Na vjezdu do parku nás čekal slušnej šok, když Aleš přiběhl z vrátnice s tím, že po nás ten svinskej kurevník chce 66 hřiven. Chtěli jsme se s ním nějak dohodnout, ale to by jsme se spíš dohodli s přejetým ježkem. Nasraný jak беруšky jsme vysolili 48 hřiven a vyjeli k turbáze (11:47). *(Aleš: Od turbázy cestou podél nejsilnějšího potoka. Na místě, kde se potok větví se dáváme kamenitou hřebenovkou přímo před nosem. Na první louce (salaše) nejzastší průsekem a jalovčím na hlavní stezku.)* Nástup na Hoverlu byl vcelku v pohodě (asi 3 hod'ky). Neustále se předbíháme s nějakým školním výletem. Nahoře na Hoverle (15:26) nás čekalo další překvapení a to neskutečný bordel. Všude se váleli PET láhve, krabky od cigaret a jiný sajrajt. Náká paní to tam sice sbírala do igelitových pytlů, ale později jsme zjistili, že to hází jen o pár metrů dál do díry. Prasata. *(Aleš: Pěkně pohodlně si traverzujeme až těsně před sedlo pod Petrosem, kde se u vody utáboříme. Později se ukázalo, že ta voda asi nebylo to pravé ořechové.)* *(Michal)* Ví, že sme postavili 3 stany, s Pájou sem byl pro vodu a Aleš uvařil večeri – z Muráně osvědčenou držkovou, kterou sme ještě zapili Géckem z Čech.

23.8. 2003 – Mazácká sobota

Před 3. hodinou ranní přišla slušná bouřka z deštěm. Zato ráno nás uvítal nádherně sluncem nasvícený Petros. Pokračovali sme značně pomalu traverzem až k odbočce k Petrosu. Tady došlo k rozdělení skupiny: Aleš šel s Pájou, kterej měl stále hnačku, dál traverzem a my zbylí tři začali pěšinou stoupat. Za hod'ku sme byli po částech nahoře (2020m n.m.). Při pohodovém sestupu poloninou s výhledem na Šešul a Svidovec sme potkali čekajícího Aleše. (Páju nechal prej ležet nad silnicí s bágla, ať se prospí a odpočine si, protože cestou ještě x-krát navštívil přírodu - průjem a zvracení.) *(Aleš: S Pájou to vypadá zle. Hledám místo ve stráni a cestou dolů se životním skokem vyhnu útoku zmije.)* Rozebrali sme si část Pájovejch věcí a vyrazili na cestu po hřebeni dál ve směru na Šešul. To je sedlo pod Šešulem, kam sme dorazili před 17:00 a Aleš nakonec objevil i tábořiště. Ja asi půl km dolů ve směru do Kvasů. Pěkněj palouček s ohništěm a o 100m dál je i celkem slušnej pramen vody. Slunce stále visí nad obzorem a já du taky spát. *(Papr)* Noc provázel záchodový dvojboj v podání Papra, Radek a Pája serou, kde můžou a Michal a já máme slabší úpal.

24.8. 2003 - Neděle

Viditelnost je excelentní. Po poradě se zdvíháme a v 11:00 odcházíme. Po traverzové cestě se příjemně klesá, přecházíme pár potoků a salaše, potkáváme další čundr bandu. Zastávky jsou minimální, kluci statečně bojujou se sračkou, my jdeme preventivně s mokřými šátky. Kousek dál při pauzičce u nás zastavuje gazík a vylézá z něj statný chlap – strážce Záповědníku. Ukazujem

doklady, on se moc diví a rozčiluje se, že jsme platili tolik a hned nám nabízí svůj žlutý lísteček. Ted' už jsme ale chytřejší, ptáme se detailně na rozsah Záповědníku, cenu a pokrytí. Nakonec nám za 16H (původně říkal 10H) vystavil potvrzení se jménem (svým + telefon, 5 chlapů + 2 stany, žádný foťák, ale hlavně datum do 4.9.). Už jsou vidět Kvasy. Překračujem trať, zrovna jel vlak a scházíme k Tise, kde se na 1,25 hodinky ukempíme, dáváme koupel, brodíme řeku (16:02) a po silnici se vydáváme k Jasini. Popovídáme s hodnou domorodou stařenkou, dáváme na její radu a pochodujem další 2km na Jasini až k bráně NP, kde nás opět legitimuje jakýsi domorodec a vida zázračný žlutý pergamen nás vpouští dál po cestě doleva do kopce. Výstup se zdá být nekonečný, pořád jen do kopce, žádný místo k táboření, jen bukový les a spousta komárů. Po 20 min. děláme přestávky, už si hrabeme docela na dno, kluci trpěj sračkou a vysílením. Naskytá se jediný, ale za to úžasný výhled na Petros a naši cestu do Kvasů. Pomalu dojdeme k loukám a salaši, ptáme se na cestu a na kluky, stojí nás to krabku cigaret. Kluci taky vyvalili krabku. Je tu stará dřevěná bouda s lavicema se smrkovejma větvema a našli jsme i místo pro stan. V potoku je spousta vody a dřeva je tu taky kupa. Stavíme 2 stany, rozděláváme oheň. Jsme všichni unavení, ale sojové kostky (2x100g) s balíkem instantních nudlí (350g) a 2 kostkama bujónu nás staví na nohy. Jde se spát s posledním světlem a první hvězdou... (Aleš)

25.8. 2003 – Pondělí

Počasí slibovalo krásný den, všichni byli pěkně čerství po mimořádně pohodlné noci. Výstup na Bliznici je pár kilásků do kopce. Šlo se celkem dobře po travnatém náběžném hřebeni s celkem příjemným stoupáním. Vystoupaje na oblý bezejmenný kopec, o kterém jsme si mysleli, že je Bliznice, jsme zjistili, že od Bliznice nás dělí ještě sedýlko. Celý den byla úplně super viditelnost. Hory se tu celkem změnilly ve smyslu více ledovci dotčené, takže jsme se mohli celou cestu kochat, v čele s „profesionálním kochačem“ Paprem, ledovcovými kary, morénami, atd. Na Bliznici jsme se tedy dostali za chvíli, tedy v půl jedny. Vrchol lehce špičatý s menším trianglem. V plánu už jen dojít k plesům. Což bylo ještě kousek. Vypadalo to jako pohodička, nicméně Paprovo-Alešovým natrasováním se až do vzbouření tří pětin výpravy, šlo po největších kopcích místo pohodových traverzovek. Byly to travnaté jen vypasené kopce, což v plném slunci bylo dost fajn. Několik kilometrů po úbočích kopečků (okolo 1600m n.m.) nás dovedlo na dohled plesu. Šli jsme tak víceméně pohodově. Aleš s Paprem hodili ještě jeden malý strastiplný výstup, za který byli odměněni pohledem na dvě malá plesa. Pak přišla křižovatka, na které jsme se museli rozhodnout jedno nebo druhé pleso (*pozn.Papr: Jedná se o dvě plesa v úbočí Dohjasky.*) Vybrali jsme si to dostupnější, tedy to větší (jižní), což byla dost chyba. Přišli jsme k laguně, ještě jsme se stihli svlíknout a zjistili jsme, že je to úplně na hovno. Bylo okolo šesté a museli jsme přejít strmý hřeben k druhému plesu. Cestou jsme potkali první Čehůny. Šli to co my, akorát opačně. Nebylo to daleko, jen přes hřeben. U toho jezera bylo celkem plnějc, ale taky fajnovějc. Za mnou s Alešem došli kluci a udělali gablík – fazole s konzervou. (Radek)

Vytvářím silně úsporný a snad bezpečný oheň. Hrách s konzervou je docela vpoho. Dlouho se sedí u ohně a povídá se. Je pěkná zima. Teplota dle našich odhadů klesá až k nule. (Aleš)

26.8. 2003 – Tekli sme s potokem

Vyrazili sme vzhůru od plesa a napojili se zpět na „žlutou značku“ z včera. Šlo opět o traverz s krásnejma výhledama na poloniny s jalovcem, na některých stráních s olšema. Z bylin značně převládaly drny jistý trávy, borůvčí, brusinčí, drobná žlutěkvetoucí mochna a lišejníky, v nižších sedlech byly hořce, občas zvonky. Z traverzu sme odbočili jen jednou, když sme předešli český důchodce, a to na Unharjatsku. Pak dál bez významných pauz až na Tempu, kde sme se na hodku vyvalili, rozloučili sme se se Svidovcem a kolem 14:30 začli scházet po hřebeni do Ust' Čorné. Pohodový sestup po odlesněném hřebeni skončil na pokraji bukového lesa, kde byl kamenitý svah dolů a my strmě padali dolů na palouček, kde sme po krátké poradě začli traverzovat do Ust' Čorné (bylo skoro 16:00). A to byl počátek našeho „sestupu“. (Papr)

Odmítli jsme další výstup k cestě a tak jsme se vydali traverzem dolů. Sestup se zdál docela v pohodě, ale po chvíli se pod našima nohama zjevilo koryto potoka. Sešlo se pár set metrů a šup do dalšího koryta (*pozn.Papr: Jednalo se vlastně o suché koryto potoka, které vzniklo z lesňáčky během*

povodní v devadesátém osmém. Mělo nahoře asi 6m průměr a do hloubky, kudy sme my šli, mohlo mít i 4m. Na dně byla změť všelijakých kamínků, kamenů a olbřímých balvanů, o kmenech a kmínkách stromů nemluvě.) Po čase se objevila i voda. Blížíme se k lesnímu místu, spíše pařezu, kde bydlely lesní včely. Michal dostal 2-3 žihadla a já jedno nebo dvě. Udělala se pauza na namazání d'obanců a pokračovalo se v sestupu. Před námi se objevil nádherný plácek na tábor a začalo klasické rozdělávání tábora... (*Pája*)

Já jsem ale hlavně dostal pochvalu za bramborovou kaši s vepřovkou a sýrem. Taky jsme s Pájou a Radkem pokořili báječnou tuňku. Dlouho se povídalo u ohničku a s obavou z medvědů se šlo spát.

27.8. 2003

Místo horolezeckého sestupu potokem v klídku scházíme po kravským traversu až do obřího kamenitého řečiště Těresvy (1h). Po mostě překračujeme řeku a procházíme Ust' Čornou (45min). Dáváme pívko - Oboloň 1,60H a 100m před kostelem podležíme závoru vlevo a po traversové cestě stoupáme vzhůru na poloninu Krásnou. (*Aleš*)

Po naprosto nechutném výstupu bez jediného rovného či mírně klesajícího úseku, jsme se dostali na poloninu. Otevřel se vcelku dobrý výhled, takže jsme celou dobu viděli co nás čeká. Docela se zvedl vítr, až takový, že se nedal nést klobouk a musel jsem ho vyměnit za Alešovu čepici. Celých 35 km poloniny Krásné je tu tak nějak dokrášleno stavbou plynovodu. Plynovod je veden opravdu svědomitě přes všechny vrcholky a sedla. Na to jaké je počasí celkem dupeme. Michal nás děsí obrovským 400m hlubokým sedlem, které se nakonec ukáže jako naprosto pohodové. A to nejen tím, že není tak hluboké. Jelikož jsme nejnižší co na cestě možno, padlo rozhodnutí zaopatřit se vodou. Bylo šest a nás čekalo ještě minimálně 2 hodiny ostré chůze. Slunce už bylo celkem nízko. Už jsme pomalu koukali kde by se dalo přebýt, ale porad nic. Nakonec jsme ještě vylezli na nejvyšší kopec poloniny (Sihljanskij - 1563m n.m.). Michal hrozil bouřkou, tak jsme radši zakempili pod horou na takové plošince s nádherným výhledem do údolí. Pravý horský bivak. Aleš ve stanu uvařil vločky, který byly hnusný prej kvůli tomu, že je neosolil, tak s poloprázdným žaludkem do pelechu. (*Radek*)

28.8. 2003 - Slavná to Koločava

Ráno jsme se s Paprem dohodli na východ slunce. Čekala nás ještě asi třetina poloniny a pak sestup do Koločavy. Šli jsme v docela svižném tempu. Asi s dvoumi pětiminutovkami jsme to měli za dvě hodky dojetý. Do Koločavy to bylo celkem hluboko. Sestup byl celkem obvyklý. Akorát jsme potkali meteorologickou stanici. Děti v Koločavě maj naučenou frázi „dajte bonbon“, ale aby poradili kde je škola to ne. Starší paní poradila, že je to asi 3 km. Vesnice byla na ukrajinské poměry celkem standartní. Dneska měli zrovna nějaký pravoslavnej svátek, kolem kostela plno lidí, nikde se nepracovalo, jen chlastalo. Postupně jsme dopochodovali až na křižovatku prašné cesty s asfaltovou po které jsme šli směr Mežhorije. Z autobusové zastávky pivnice, tak jsme tam zrovna jedno lupli - ZIP (3III) za 1,30. No loupili, popravdě nebylo moc dobrý. Je potřeba se dopravit asi 30km po silnici do Řiřky, je svátek, autobusy nejezdějí. (*Radek*)

Situace zrovna růžová nebyla, koupili sme hajzlák (50 kopějek) a našli uzavřenou školu. Trval sem na najití paní učitelky Natálie Tumarec, tak sme se po doptání vydali 0,5km ve směru na Mežhorje (ulice Ševčenka 50). Před bytovkou stálo český auto, asi kolegové. Než sme vystoupili do mezipatra, tak sme je potkali, po chvíli i ji. Jeli do muzea a na hroby, tak sme se svezli s nima. Pěkná nová dodávka, namyšlení třicátníci s věcma po kufrech a zmalovaná, navoněná Natálka. Velice rychle se nás zbavili. (*Papra*)

Sotva se rozejdem, zastavuje auto - červený tranzit. Chceme do Řiřky (Řička) a on chce 10USD. To je moc, tak to usmlouváme na 8USD a ještě ujasňujem na mapě. Začíná totální rallyová jízda. V Řiřce na návsi začínaj problémy, borec chce 10USD, my jsme ale tvrdý jako skála a pěkně se hádáme. Dáváme dvoje startovačky. Nakonec jsme se vymotali někde na pěšině a stoupáme hore na poloninu vody nemaje ani kapičku. Konečně jsme nahoře, nebo aspoň na prvním hřebínku Boržavy (2h). Kluci jdou někam dolů pro vodu Fazolový hrnec s rajskou, hovězí konzervou, bujónem a sýrem opět slaví úspěch. Jako sladkou tečku si s Michalem a Radkem dáváme kafičko. (*Aleš*)

29.8.2003

Nyní, po hodce chůze, odpočíváme v sedýlku s křížem vytesaným do kamene někde mezi vrcholy Hrab a Magura Žide. Teda odpočívá jen Pája a já, ostatní se pustili hledat vodu na jižní svah. A už sme zase na nohách, přecházíme Maguru Žide, traverzujeme úbočím Gemby a stále procházíme metry spálenišť, vítr nás sráží z úzké pěšiny, chci jít na nejvyšší vrchol Stih, ale chybí podpora. Flákáme se na Velikým Verchu a haníme Boržavu, jak je spálená. Svidovec byl podle mě nejlepší...

(Papr)

Z Velikýho vrchu dolů je nejdřív supr zábava, protože senzačně funí a my nadskakujem ve větru. Z nevinný hry se ale po chvíli stává skoro boj o život, chůze je silně ztížena boční vichřicí. Proti větru by se jít nedalo. Vzduch smrdí kouřem, pod Stijem hoří polonina a vše se halí do jemnýho kouřovýho závoje. Probíjíme si cestu traverzem pod Plajem s meteorologickou stanicí. Papr nás neochvějně vede poryvy větru až na totální návětrí – plošinu Temnatyje. Odtud jsme pokračovali dál po hřebínku. Ten připomínal spíš kozí hřbet, ale aspoň je to příjemná změna a aspoň trochu se tak zdvihla přitažlivost a turističnost Boržavy. Usedáme na pěknou skalku před dominantním křížem. Za křížem je sestup po pěšině, byl dost hustej. Není voda. Jsme přímo nad Volovcem, takže táboříme na takovém rovném plácku u cesty. Dlabeme bramborovou kaši, čínský nudle a konzervu. Zaležáme do spacáku až skoro za tmy. **(Aleš)**

V tom mě vzbudí kroky za stanem, vyplašeně vstanu a cosi vyjeknu. Tím vzbudím všechny ostatní. Než se dostaneme ze spacáků a stanů slyším to podruhé. Po řádném osvětlení okolí baterkou nic nenalézáme. Chvíli držíme s Alešem hlídku, avšak začíná pršet. Zvedá se docela vítr a žene se bouřka. Už ani nevím, jestli mám větší strach z bači kalašnikovce, nebo že se na nás vyvrátí některý, po okolní těžbě, osamocený strom...

30. 8. 2003 - Jubilejní desátý den Ukrajiny

Přestalo i pršet, na západě už se to i protrhává. I dnes bude pěkně. Přicházíme do Volovce. Je to celkem pěkné městečko. Je sobota, takže žádné velké rušno, klídek, pohoda. V krámu mají otevřeno, tak koupíme dva chleby a pak na nádr. Jsme tu na koridoru, takže dvoukolejka, samozřejmě s trakcí. S podstatnou dávkou štěstí potkáme postarší paní, která rozumí česky (ostatně jako každý tady) a jede taky do Lvova. Nutno říct, že bez ní bychom to zvládli velmi těžko. Přestupujeme celkem dvakrát a vždycky je třeba vědět kde a jak. Nicméně naše eletrička s dřevěnými lavicemi to zvládá celkem pohodově. Smlouvat se tu dá o čemkoliv, dokonce o ceně jízdného, ale zase jen díky hodné paní, která to vždy nějak ukecá. Celkem tedy platíme za pět lidí do Lvova 25 hřiven, což je 25 korun na osobu a 150km. Obchod frčí i ve vlaku. Nabízí se zde vše od pití a něco k zakousnutí, přes pastelky až třeba po podprsenky. Do Lvova přijedeme před čtvrtou. Nádr tu mají celkem pěkně, podobné jako v Praze. Paní nám ještě pomůže koupit lístky dolů do Oděsy (jeden za 36 hřiven). Žádné hospůdky se zahrádkami, obyčejné špinavé náměstí. Nakonec jsme našli hospůdku se zahrádkou, ale drahým pivem (2,50H). Pobyt v takové pěknější čekárně je za 3 hřivny. V bufetu naproti přes parčík, kde je pivo za hřivnu a půl. Je to vlak složený z klasických ruských vagónů, my jsme v nějakém lepším, novějším. Vše je pěkné a nové, až na paní průvodčí. Je to v podstatě velkoprostorový lehátkový vůz, vždy čtyři a na druhé straně dvě lehátka + chodbička. Krajina je tu obrovsky plochá, asi dobře že jedem v noci. Za krásně červeně zbarveného západu si dáme tuňáka s dobrým ukrajinským chlebem a můžeme jít spát. Dobrý ráno v Oděse. **(Radek)**

31.8. 2003

Noc byla úplně v pohodě. Příjezd do Oděsy (8.30) je dost děsnej, ale nádraží je dost vpoho a opravený. Všude se nabízí pokojíky u moře, taxi atd. Všude jezdí český autobusy a tramvaje, spoustu taxíků i aut. Je to docela džungle okořeněná systémem dvouproudých jednosměrek i prašných spojek, nějak si nedovedeme představit tady tábořit. Scházíme na velkou písčnou pláž a letíme do moře!!! **(Aleš)**

Začalo krápat. Zabalili sme věci a vyrazili do města (12:00), asi půl hodinu zjišťovali vlaky (Kijev, Lvov, Praha, Wroclav) – na mezinárodní pokladně anglicky neuměj (!!). Pivo před nádražím 4,80H,

takže sme nakonec koupili 2 PETky Černigovského po 2l za 6,5H. Na jiné pláži je voda čistá i u pobřeží. Cestou na západ podél pobřeží potkáváme pěkný místečko, Aleš kuchtí (instantní těstoviny s rajskou omáčkou s kouskem vysočiny, cibulí a česnekem). Pája hlídá batohy ve stanu. Ležím jen polopřikrytej, potím se, ale je fajn. Akorát kolem 3:30 nás budí Aleš, že tu je kolem nás živo. (*Papr*)

1.9. 2003

Dva páry bot (sandále á 200,- Kč) jsou pryč! (*Pája*)

Chodíme na směny do vody a sluníme se (sušíme). My s Alešem vyrážíme na lov melouna – to byl náš oběd. Po 16:00 ve městě sem s Alešem sehnal bezva kurz a vyměnili zbylejších 57USD. Koupili sme teda lístek za 34H na zítra, protože vlak jede jednou denně. Po 20:00 začli kempit v Oblastním skialpinistickém klubu Oděsa. Za palatku 5H, za osobu 3H, v ceně osvětlení, turek a sprchy, vše hlídáno našimi hostiteli ve vojenských uniformách a sobakou, oploceno. Tady se o krk bát nemusíme a snad se nám ani nic neztratí. Postavili sme 2 stany, Aleš udělal večeri (bramborová kaše, čínská minutka a zbytek salámu s cibulí a česnekem).

2.9. 2003

Aleš mě vzbudil v 6:21 na vyšlé slunce nad mořem. Přes den celkem nuda – plavání a slunění. Radek šel s Alešem a Pájou obhlédnout přístav a koupit oběd – melouna. (*Papr*)

My jsme nachodili nějaký ten kilometr po Oděse, mrkli na snobský hotel Oděsa a přístav, cestou prometli všechna zákoutí, je pěkná zima, tak padáme pryč na rychlýho Černomora k babce do kiosku na pláži a frrr na nádraží. Místa máme vždy 2 v kóji a ještě ty nahoře. Celý vlak je naložen různým zbožím až po strop a lavice jsou tvrdý, jen potažený koženkou. Hajzlík nechutný, větrání nulové, za to UK kolorit 100%. Při rozjezdu (20.00) ještě zahlédnem na vedlejší koleji přímý vagóny do Přemyšlu i Čopu. Upppss! Nakonec se situace nějak uklidnila a my se docela vyspalí a svěží dostali na vyhrávající nádraží ve Lvově. Ani větrání nás cestou netrápilo, protože okna nejsou zrovna nejnovější a pěkně to protahovalo.

3.9. 2003

Hned v hale se nás „ujme“ nějaký taxíkář a my z fleku berem cenu 120H za převoz na polské hranice. Vlakem to totiž stojí asi 69H/osoba, aspoň to nám řekli na pokladně. Borec s náma jede jak šílenej. Za poslední hřivny nakupujem voděčky, co jen můžem, a tak na vstupu do hraničního prostoru celník dostal jen 2H, protože prostě víc nemáme. Je to pašo první třídy – od kartonů cigaret po flašky vodky. Procházíme obě celnice bez problémů. Za hranicí se všude nabízí pašo a každou chvíli odjíždějí tranzity do Přemyšlu. Musíme vyměnit pár zlotých, je tu židácký kurz 1Kč = 0,07Zł. Měníme jen nejnútnejší a za 1Zł/osoba valíme tranzitem do Přemyšlu, kde velice zrychleně měníme už za rozumný kurz 1Kč = 0,13Zł a kupujem jízdenky až do Miedzylesie (50,65Zł/osoba). Studentský ani hromadný slevy tu nevedou. Centrum Krakowa je sice moc pěkný, ale taky neskutečně drahý, přesouváme se na druhý břeh řeky, kde v jídelně regenerujeme za 80Zł jsme se všichni velmi slušně nadláblí. S pivem už je to horší, ale nakonec jsme našli hospůdku se zahrádkou, plnou místních, takže i cena je zaručeně dobrá – 2,70 – 4,00 Zł. Za drobný kupujem plnou tašku lehce jetejch banánů. Ve 20.00 vyjíždíme na Wrocław a hned od začátku je veselo. Ve Wrocławu si vlezem do vlaku a zachrápnem až do Miedzylesie, kde nás budí až celníci. Vše v poho, kupujem lístek do Žamberka (3JP + 3MP + 3HP = 165Kč).

Sumárum Alešových poznámek:

A) Pozor na kombinace vítr + slunce = reálná možnost úpalu

Sračka zřejmě z vody a vyčerpání. Prášky podávat až po udržení jídla

Nosit návleky nebo aspoň vytažený ponožky a hůlky.

Je důležitý se umejt a dodržovat základní hygienu – pití ze svých flašek, mytí rukou (aspoň trochu) a taky se celej sem tam vykoupat.

Brodění i koupání v řekách jen v sandálech

B) Ve Lvově i Oděse jsou krámy i bankomaty na moji kartu – tzn. Maestro od KB, ale jinak jsou i na další běžné karty. Kurz: Lvov: 1USD = 5,20H, Oděsa 1USD = 5,32H. Pozor na 1USD bankovky, moc je neberou, takže jsme ve Lvově měnili za 5,10H (po dohodě)!!! Pozor taky na falešné bankovky, je bezpečnější měnit v bance.

Sepsal Aleš, Radek, Pája, Michal & Papr